

Tâm hồn có Chúa

NguyễnHyVọng, sưu tầm

<1> Mục sư Peter Miller rất được cộng đồng ái mộ. Nhưng có một người láng giềng vô thần rất ghét Mục sư, vì hắn cho Mục sư truyền bá những điều mà đầu óc giới hạn của hắn không thể chấp nhận. Nhiều lần hắn nhục mạ Mục sư thậm tệ và tục tĩu. Hắn bị phát giác là kẻ phản quốc, bị toà án Philadelphia kết án tử hình. Nghe tin đó, Mục sư Peter Miller vội vàng đi bộ đến gặp Đại tướng George Washington để xin ân xá cho tử tội.

Đại tướng trả lời:

- Tôi rất tiếc là không thể thỏa đáp thỉnh nguyện

của Mục sư, mà tha bổng cho bạn thân của Mục sư.

-- Đại tướng bảo anh ta là bạn thân của tôi sao? Phải nói anh ta là một kẻ thù đê tiện nhất của tôi trên đời này.

- Mục sư nói sao? Mục sư phải lợi bộ 60 dặm để xin ân xá cho kẻ thù ư? Thế thì là một chuyện khác. Tôi vì Mục sư mà sẵn sàng ân xá ngay cho phạm nhân.

Cầm tờ giấy ân xá của tướng Washington ký, Mục sư tức tốc cuộc bộ 15 dặm để đến pháp trường. Thoạt trông thấy Mục sư, tên tử tội nói lớn:

--- Kià, thằng Peter Miller đã lợi bộ từ Pennsylvania đến đây để trả thù ta, bằng cách khoái chỉ chứng kiến cảnh ta bị treo cổ.

Anh ta vừa dứt lời, Mục sư cũng vừa vạch được đám đông tới nơi, trao tận tay anh ta tờ ân xá của tướng Washington

<2> Tại một làng nọ bên Âu-châu, có một nhóm thanh niên vô đạo rất ghét những người theo Chúa Giêsu. Chúng tụ họp với gậy gộc tại một nơi vắng vẻ vào chiều tối. Khi chúng lên tiếng hỏi, nếu người bị hỏi trả lời là theo Chúa Giêsu thì chúng đánh đập cho đến khi nói bỏ Chúa chúng mới thôi.

Một đêm nọ có một thanh niên 18 tuổi đi qua đó. Bọn chúng hỏi người thanh niên: "Mày có theo Chúa Giêsu không?"

Người thanh niên im lặng không trả lời. Chúng lập lại câu hỏi, nhưng người thanh niên vẫn im lặng. Chúng xúm lại đánh đập người thanh niên.

Một tên trong bọn hỏi, "Mày có chịu bỏ Chúa của mày không?"

Người thanh niên đáp, "Tôi không bỏ Chúa tôi".

Bọn vô đạo nổi giận, đánh đập người thanh niên tàn bạo hơn.

Bị đánh đau, người thanh niên càng nói lớn, "Tôi không bỏ Chúa tôi". Một tên trong bọn rút dao ra đưa ra trước mặt người thanh niên và hỏi, "Mày có chịu bỏ Chúa của mày không?"

Người thanh niên càng nói lớn hơn, "Tôi không bỏ Chúa tôi"

Tên cầm dao tức giận, đâm vào ngực người thanh niên. Ngay lúc đó có một toán cảnh sát tuần tiêu, nghe tiếng la hét thì chạy đến. Một ít ở lại săn sóc người thanh niên, số còn lại đuổi theo bọn vô đạo.

Đêm đó, tại nhà bà Bá Tước, có một người đến gõ cửa vội vã xin tá túc. Hẳn thú tội là đã làm một việc lắm lần và đang bị cảnh sát săn đuổi. Hẳn nhìn thấy trên tường nhà bà Bá Tước có cây Thánh Giá, hẳn vội quỳ xuống và nói: “Con van xin bà, vì Danh Chúa, xin bà cho con tạm trốn nơi đây”.

Bà Bá Tước không nỡ từ chối kẻ lắm lỗi, bà dẫn hẳn đến tủ áo và cho hẳn trốn ở đó. Vài phút sau, toán cảnh sát kiếng người thanh niên đã chết đến nhà bà Bá Tước, vì trong toán cảnh sát có một người ngờ ngờ người thanh niên là con của bà. Người bị giết chính là con trai độc nhất của bà Bá Tước. Bà ôm xác con khóc thảm thiết.

Một người cảnh sát nói với bà mấy lời an ủi rồi họ bỏ đi. Bà Bá Tước mãi ôm xác con khóc, không nghe trọn vẹn những lời người cảnh sát nói.

Một lúc sau, bà sức nhớ đến kẻ trốn trong tủ áo. Bà đến bên tủ áo, nơi kẻ đã giết con bà trốn ở đó. Bà giận dữ hỏi: “Tại sao mày giết nó? Nó đã làm gì mày mà mày giết nó? Nó đã làm gì mày...?”

Tên sát nhân quỳ xuống khóc lóc, van xin: “Con lỡ làm việc điên rồ. Con van xin bà, vì Danh Chúa bà tôn thờ, xin bà tha cho con”.

Tên giết người nhắc đến Danh Chúa, bà chợt nhớ bà là người Công giáo. Bà nhớ Chúa dạy là phải tha thứ cho kẻ thù. Bà nhớ lại khi còn nhỏ, bà được Dì Phước dạy, Thiên Chúa rất nhân từ, Ngài luôn yêu thương và muốn cho chúng ta hạnh phúc. Lời Ngài mang hạnh phúc đến cho chúng ta. Bà cũng nhớ, bà đã dạy cho con của bà, từ lúc nó bé thơ cho đến khi nó là một thanh niên, là phải lấy Lời Chúa làm chỉ đạo cho mọi suy nghĩ và hành động. Giờ đây trong tâm hồn bà có sự giằng co dữ dội giữa thù hận và tha thứ, bà phải theo điều nào đây? Bà phải phản lại Lời Chúa và phản lại lời bà đã dạy cho đứa con thân yêu của bà trong lúc này chăng? Trong nỗi đau đớn xé nát tim gan của một bà mẹ vừa mới bị mất đứa con duy nhất, mà bà yêu nó hơn chính bản thân, và với nước mắt đầm đìa, bà nói lớn: “Vì tôi là người Công giáo. Hãy đi đi”.

Câu nói của bà Bá tước, làm ngỡ ngàng cho vài người đàn ông giúp việc cho bà Bá tước đứng gần đây. Tên giết người thì không kịp cảm ơn, hẳn đứng lên và chạy nhanh ra khỏi nhà bà Bá Tước và lẫn vào bóng đêm...

<3> Hai học giả nổi tiếng của nước Anh là Gilbert West và Bá tước Lyttleton. Mỗi lần gặp nhau, cả hai cùng lấy Thánh Kinh ra làm đề tài để cười đùa, chê nhạo. Một hôm, cả hai thảo luận với nhau và cho rằng, có hai điều hoang đường khó tin nhất trong Thánh Kinh:

- Một là chuyện Chúa Giêsu sống lại.
- Hai là Chúa Giêsu hiện ra với Phaolô trên đường Đamat, khiến ông này chấm dứt khủng bố các môn đệ của Chúa, và trở thành người truyền bá Tin Mừng cho dân ngoại lấy lòng của thế kỷ thứ nhất.

Hai học giả quyết định phân công, mỗi người nghiên cứu Thánh Kinh thật kỹ, để vạch ra những điểm giả dối, lừa bịp qua hai sự kiện nói trên. Họ tin chắc rằng một khi họ công bố kết quả, thì Tin Mừng sẽ bị sụp đổ cho đến tận nền móng. Nhưng sau một thời gian nghiên cứu, phân tích, phê bình, thâm định giá trị từng chi tiết và phối kiểm tất cả mọi bằng chứng lịch sử, hai học giả đó không tìm ra được một lý lẽ nào để bài bác Tin Mừng, hoặc đánh đổ hai yếu tố quan trọng đó mà Thánh Kinh đã ghi chép, trái lại hai học giả đã trở nên môn đệ nhiệt thành của Chúa Giêsu. Gilbert West và Lyttleton đã biên soạn nhiều tác phẩm rất giá trị để trình bày về sự chân xác của Tin Mừng.

<4> Trong một chuyến đến thăm ngôi trường khiếm thị duy nhất của thành phố, tôi chạnh lòng nhìn cảnh một số em quờ quạng với chiếc gậy trên tay, có em lại bám vào vai bạn và cả hai cùng lần bước...

Đến khi vào lớp, các em lại cần mẫn dùng những ngón tay nhỏ bé gầy guộc để đọc từng dòng chữ Braille trên trang giấy nổi...

Bất chợt, ánh mắt tôi dừng lại ở một em bé có đeo Thánh Giá nho nhỏ trên ngực áo. Tiên lại gần, tôi làm quen với em và được biết...

Em kể rằng, "Trước khi vào trường này, mẹ em đã đeo Thánh Giá này cho em và bảo: 'Đèn của thân thể người ta là đôi mắt, còn với con, Thánh Giá là đèn cho con đây.'"

Tôi ân cần hỏi em: "Thế em có thấy vui không?"

Em bé ngước lên với đôi mắt đục mờ, trả lời ngay: "Có chứ anh, em đã mất đôi mắt của thân thể, nhưng thật sự thì đôi mắt của tâm hồn em vẫn sáng"

Nghe câu trả lời quả quyết ấy, tôi giật mình tự nhủ: mắt của linh hồn mình có còn sáng hay đã tắt ngúm rồi nhỉ?

Lạy Chúa, xin Chúa hãy là đèn sáng cho cuộc đời con, Chúa ơi!